

Arbejdere, der dog alligevel kunne siges at være antagne for længere Tid, og som kun ville blive fjernede i Tilfælde af Forflyttelse eller af anden Grund, saa at deres Forhold i Grunden ere noget stabile og faste i Forvejen. Denne Klasses Løn og særligt dens Arbejdstid burde ogsaa ændres noget. Jeg ved meget godt, at det har sine Vanskeligheder i en Lov som denne at gaa saaledes i Detailler, men nogle bestemte Regler for Arbejdstiden og for, hvor langt Lønnen kan gaa ned, kunde man dog sætte. Dette har man kunnet gøre i private Erhverv, der har man kunnet sætte Arbejdstiden til visse bestemte Timer, og man maatte kunne komme ind paa det samme inden for Statsbanernes Virksomhed. Var der saa Brug for flere Folk, burde der antages flere. Jeg ser i det hele taget saaledes paa vore Jærnbaneforhold, at jeg aldeles ikke kan være enig med det ærede Medlem (Leth-Espensen), som havde Ordet sidst, i hele den smaalige Maade, hvorpaa han betragtede disse Forhold. Kommunikationsmidlerne ere af saa stor Vigtighed for vort Lands og Folks Udvikling, at det ingen Rolle spiller, om det Overskud, der kommer frem deraf, er større eller mindre, eller om der slet intet kommer. Og derfor mener jeg, at et der Brug for flere Folk, til en begrænset Arbejdstid inden for rimelige Grænser, maa man tage flere. Der er Folk nok; vi have den ærede Ministers Ord for, at der er Folk nok, der søge Arbejde ved Statsbanerne.

Ser man paa Lövforslagets § 6 under specielle Lønningsklasser; undres man over, hvorfor den højtærede Minister har undladt, da det regnede paa de fleste af dem, at lade det dryppe lidt paa Lokomotivførere, Fyrbødere, Trafikassistenter, Pakmestre og Konduktører. Det forekommer mig, at naar de andre faa en lille beskedne Forhøjelse af deres Løn, kunde der ogsaa være Grund til at forhøje Lønnen lidt for disse Folk. Deres Løn er, saa vidt jeg kan se, ikke saa misundelsværdig, og deres Arbejdstid er, som baade jeg og flere ved forskellige Lejligheder have fremhævet her i Tinget, ikke saa ganske kort. Deres Arbejde er strengt og ansvarsfuldt, og jeg synes ikke, der er nogen Grund til, naar en stor Del af de øvrige Funktionærer faa et Tillæg, da at lade disse være Stifbørn. Det avler ikke sunde Forhold, at nogle Funktionærer gaa op i Løn, medens andre blive staaende, og jeg vil derfor anbefale det kommende Udvalg at tage denne Sag under Overvejelse. Men jeg kunde ønske,

at der paa dette Omraade under de specielle Lønningsklasser kunde ske en anden Forandring, som min ærede Partifælle i Landstinget for øvrigt har omtalt, og som jeg derfor kun ganske kort skal antyde for ikke at gentage, hvad han har sagt. Det forekommer os nemlig, at man kunde gaa bort fra det System at dele de paagældende i forskellige Klasser, Underklasser. Det er nemlig saaledes med Hensyn til Avancementsforholdene for Statsbanernes Arbejdere i disse Klasser, at de paagældende kunne komme til at staa umaadelig længe i den nederste Lønningsklasse, de kunne — som f. Eks. Konduktører, Portører og Lokomotivførere — blive staaende i 5te eller 4de Lønningsklasse i lang Tid, fordi der ikke sker nogen Forflyttelse i de Klasser, der ere oven over dem. Dette er jo meget uheldigt, og man skulde derfor synes, at man maatte kunne komme ind paa det samme System, som gøres gældende under de almindelige Lønningsklasser, og føre dette System over paa de specielle Lønningsklasser, saa at man i Stedet for disse Underklasser indførte bestemte Alderstillæg efter visse Aars Tjeneste. Naar man ser paa Portører af 1ste Klasse og Portører af 5te Klasse, er det i Virkeligheden det samme Arbejde, de udføre, og det samme gælder Konduktører af 1ste Klasse og Konduktører af 2den Klasse. Arbejdet er ganske det samme, Myndigheden er lige stor, der er ikke Spor af nogen som helst Forskel paa disse to Klassers Funktion; den eneste Forskel, der er paa dem, er, at den ene har noget mere Løn end den anden. Det forekommer os, at skal der være Forskel paa Lønnen — og det kan der maaske være nogen Grund til, idet ældre veltjente Arbejdere jo bør have noget mere Løn end yngre, som lige ere komne ind — bør det være saaledes, at det ikke bliver aldeles vilkaarligt, hvor længe en Mand kommer til at staa paa den allerværeste Løn, men det bør ske efter bestemte Regler, saa at den vedkommende, f. Eks. hvert tredje eller hvert femte Aar — hvilket Tal man nu vil vælge — rykker op paa en højere Løn. Derved vil man undgaa at faa disse Funktionærer delte i saadanne bestemte Lønklasser, som man her har, idet man her sætter $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{3}$ i hver Lønningsklasse, man vil da kunne naa til, at f. Eks. Halvdelen kommer paa højeste Lønning, at Avancementsforholdene forbedres ganske betydeligt, og at den Grund til Utilfredshed, som nu findes, i en væsentlig Grad vil blive fjernet. Og det er ganske ejendom-